
JIŘÍ PAVELEK
POSLEDNÍ STÍN
DÍL 4.
NÁVRAT LEGENDY

Poslední stín

Díl 4.

Návrat legendy

Jiří Pavelek

Věnováno všem lidem, kteří v dnešní době neztratili odvahu snít o lepším světě.

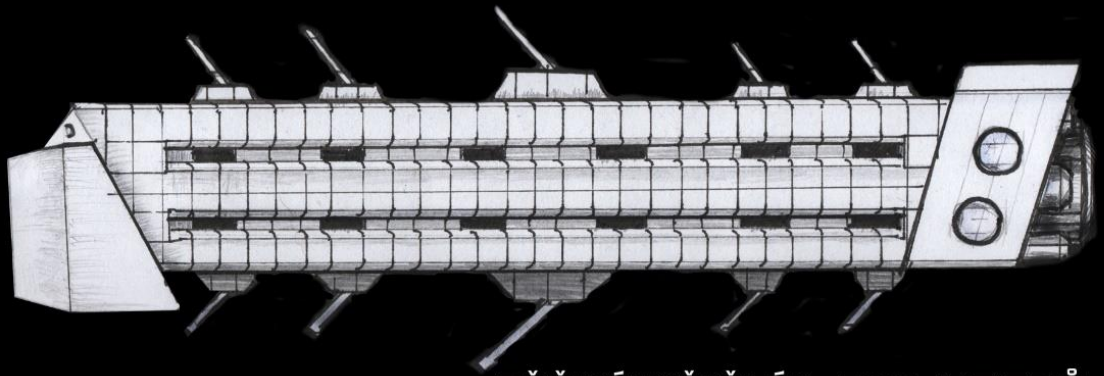
Kniha Návrat legendy má za cíl připomenout nám všem jednoduché poselství:

Svět může být sužován příšernými démony i protkán obchodníky se smrtí nebo nenávistí. Na tom nezáleží, stačí věřit a nepolevovat s naději v lepší budoucnost.

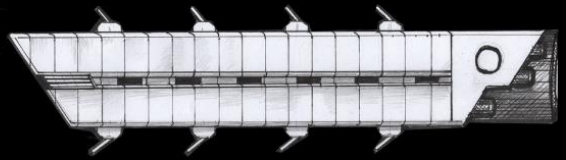
Prosím, ***nikdy*** *nevzdávejme budováni ráje pro následující generace.*

Celé mé dílo je smyšlené, ale možná drobet inspirované současnou dobou.

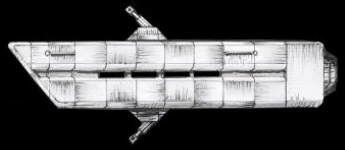

TĚŽKÝ KŘIŽNÍK: 500 METRŮ.

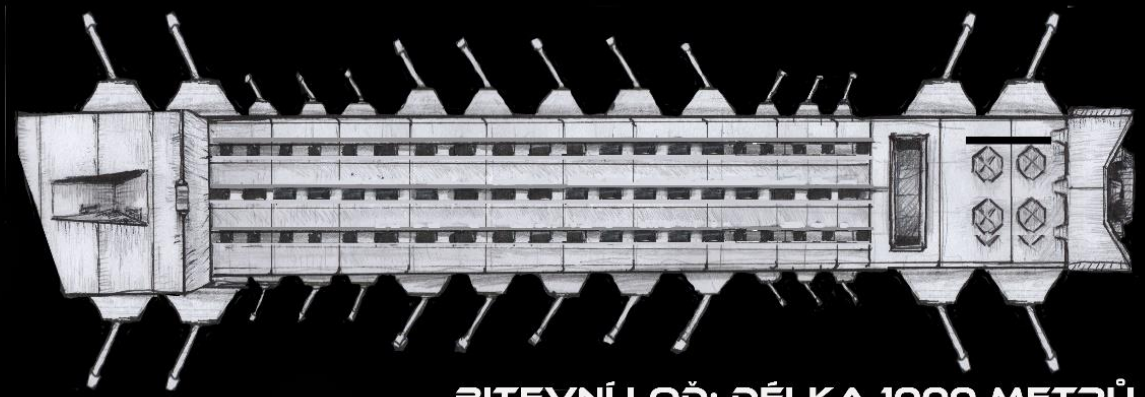

LEHKÝ KŘIŽNÍK: 250 METRŮ

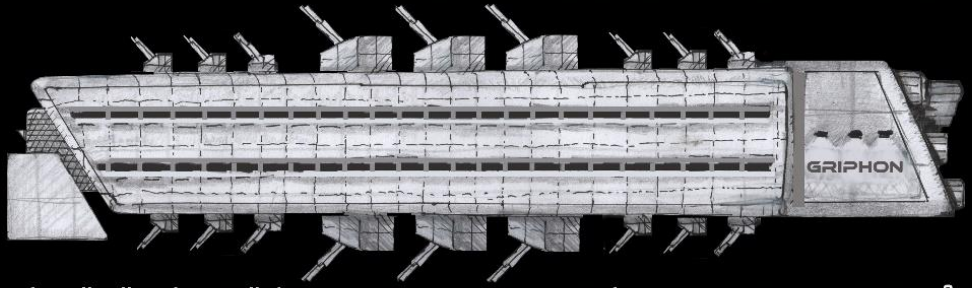

TORPÉDOBOREC: 150 METRŮ

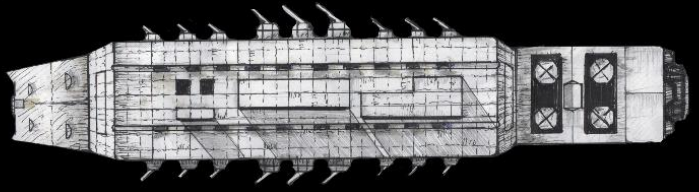
ANDREW
2024

BITEVNÍ LOĎ: DÉLKA 1000 METRŮ

BITEVNÍ KŘIŽNÍK TŘÍDY GRYPHON: DÉLKA 900 METRŮ

BITEVNÍ KŘIŽNÍK: DÉLKA 750 METRŮ

ANDREW
2021

PROLOG

Rozehrání partie

Lokace: planeta Enid.

Upřesnění: bývalé imperiální ústředí.

Historická poznámka: Naděje i sny se celá staletí upínaly k Enidu. Byl dokonce známějším než mýtická Země. Přiřazujeme mu mnohá synonyma. Například: maják naděje, středobod demokratického světa, útočiště, poslední plápolající jiskřička. Jeden si vyberete a používáte po zbytek života. Ale podstata leží tady: Hovoříme o centrální planetě s průměrnou populací pěti celých, dvou miliard, domově ústřední frakce Svobodných.

Proto Impérium po válce pevně uchopilo moc. Poražení domorodci prožili peklo. Neoplakány spočinuly tisíce těl politických vězňů v masivních železobetonových panelech extrémně hlubokého komplexu, silnějšího a temnějšího, než veškerá zloba pyšných diktátorů…

Imperiální triumf! Na náhrobku zadusaných nadějí vzrostl symbol nekončícího teroru. Svobodní přežijí v okovech. Zrodila se nová třída levných, postradatelných otroků…

William Clark kdysi řekl: „Bude to šíleně riskantní, doslova epická bitva, ale jakmile dobijeme Selis a uřízneme tříhlavé bestii hlavy,

padne celá imperiální struktura. Měl pravdu! Škoda, že za pádem stojí garénové, ne my!

Ztracení kontaktu s Velkou Trojicí přineslo paniku. Nižší figurky zmatkovaly, hledaly způsoby, jak přežít, za jakoukoliv cenu! Mé jednotky zajali desítky lodí přeplněných ukradeným kontrabandem. Byli v naší moci. Stačilo zatlačit na správné body a slibovali hory i doly.

Nač je popravovat? Oprava, zatím ještě ne! Jakou cenu má milost? Zlato? Diamanty? Kredity? Klidně loď! Flotilu, celé město i planetu za prchavý příslib. Kšeftovali s cenným imperiálním majetkem. Jako s touto základnou. Její převzetí nestálo jediný život!

Sto tisíc mariňáků! Tanková armáda! Třicet šest bitevních lodí! Sklady zaplněné zásobami na desetileté obléhání. Všechno připadlo Svobodným! Úlisný imperiální admirál si koupil změnu kabátku. Teď nám věrně slouží.

Pode mnou, Edmundem K. Bruckem, nejvyšším velitelem lidských spojených sil. Můj splněný sen! S čestným doprovodem ponížených pohlavárů procházím získaným komplexem. Dřív mnou pohrdali. Katem trestali dětskou rukou načmárané symboly Svobodných. Dnes, sklonění až k zemi, nám líbají prdel. Zapalují své vlajky, stržené standarty, shazují sochy, udávají podřízené…

Jsou směšní!

Tak nicotní. Jako by netušili, co přijde. Copak opravdu věří, že přežijí? Půjdou první na řadu! Hned, bez milosti, na nejtěžší úkoly. Ať dokážou věrnost! Nejlepší si nechám, ostatní vyždímám. Vymačkám do poslední kapky! Až zůstane prázdná skořápka, vytáhnu opomenuté

důkazy dávných zločinů. Popravčí četa za hlasitého potlesku přihlížejících zpečetí nadepsaný osud. Ani oni, ten vítězstvím oslepený dav netuší pravdu.

Hlupáci! Děkuji! Stavíte můj epos. Možná, prožijete mírnější diktaturu, alespoň ze začátku…

Hned pět jednotek mariňáků tvoří mé garde. Okázalý průvod těžkých magnetických pušek s bubnovými zásobníky, venku čekajícími tanky, nebesa zajištěná flotilou bitevních lodí završuje hlavní eso. Má ladné ženské křivky v přilnavé kombinéze.

Překrásná prdelka opásaná noži, pistolemi a zásobníky. Její dlouhé nohy pobízí fantazii. Obratným krokem vyzařuje strach. Záda nesou speciálně vybranou polní výbavu. Ruce třímají obávanou s-dvacítku, přezdívanou jednoranka. Co výstřel, to mrtvý! Krátce střižené hnědé vlasy lákají pohledy. Profesionální výraz bezcitného zabijáka podtrhují zakalené oči. Nepřinášejí potěchu, zvěstují smrt.

Má pravá ruka, Natálie Venden, stínka!

Hledá nebezpečí, pročesává myšlenky imperiální posádky. Občas někoho jen tak popraví. Proč? Večer mi podá důvěrné hlášení. Perfektní služebník.

„Tady máme rozsáhlý komplex laboratoří," popisuje bojácný hlas dřívějšího velitele. Chodí v tílku. Jako důkaz loajality musel zahodit a spálit drahou uniformu.

„S čím experimentuje?"

„Stíny."

„Postihla nehoda tajné databáze?" Bruckovu otázku provází nenápadné vytáhnutí nože. Pozor! Natálie vyhlíží příležitost.

„Ne. Odvrátili jsme pokus o sabotáž.“

„Uvidíme!“ gestem pošle mariňáky prověřit fakta. „Chci podrobné hlášení!“

„Kdy? Stačí odpoledne?“

„Ne, za čtyři hodiny!“

„Ale jsou dvě ráno.“

„Tak za tři!“ následuje trest za pokus zpochybnit jeho rozkaz.

„Provedu!“

„Kde mám svou pracovnu?“

„Přijde vám vhod luxusní apartmá imperiálních majitelů? Dříve patřilo rodině Simonsových.“

„Nestojím o nastražené pasti!“

„Pane, je prověřené! Důkladně, pane!“ Na velitele mých soukromých mariňáků je spoleh.

„Dobrá, přespím tam. Můžeš jít sepsat hlášení!“ Odvrátí zrak, ale pohledem upozorní Natálii, ať si ho ohlídá.

Tiše ukáže k očím a pak prstem zamíří do chodby.

„Běž,“ svolí Bruck.

Zbytek cesty stráví promýšlením plánů, jak smést imperiální zbytky. Zatím nepotkal čestné, zásadové, nebo odhodlané velitele. Jak by mohl? Vždyť podobní lidé nedosáhli vyšších funkcí. Většinou si otevřeli pusu a skončili v místnosti se stínem. Popravčí četa čekala hned za dveřmi. Velká Trojice strachem dokonale vládla. Neboť každý je nahraditelný.

Časy nezažijí razantní obměnu. Budeme pokračovat, jen trošičku jinak. Svobodní byli jenom kariérní cestičkou. Zkrátka se hodilo být

v odboji a lepší neexistoval. Ještě zbývá překopat tolik věcí… Snad dobře dopadnou.

Otevřené dveře luxusního apartmá. Bije ostrým kontrastem s prostou šedivou chodbou. Zdobené zdi, plné obrazů, drahých upomínkových předmětů, zlatem obkládaný mramor, ručně vyšívaný koberec a ten nábytek. Proboha, Simons si žil jako král.

Ochranka nakoukne, ale okamžitě ustoupí. „Vše v pořádku!“

„Odchod! A zavřete za sebou dveře!“ zavelí Bruck.

Nedočkavým okem zhodnotí výbavu. Zvláštní pozornost věnuje baru. Nachází dražší *cognac*, než má ve své soukromé sbírce. Nechybí doutníky a pověstný stoleček s šachy.

„Nechali jsme je dovést přímo z Williama Clarka. Vím, jak si na nich zakládáte.“

„Návrat domů. Opouštím vynucený exil staré, zatuchlé bitevní lodí. Nastupuji na trůn.“ Nahlas nedořekne zbytek věty. „Štěnice? Nastražené bomby? Nějací kostlivci ve skříni?“

„Ne!“

„Jsi si jistá?“

„Naprosto!“

„Hodná holka.“ Jiná být neumí. Dokonalá pomůcka. Pyšně stojí s vypnutou hrudí mezi pracovním stolem a postelí. Neřeší to, že dává své vnady na okrasu. Je jeho. Stačí říct: Zabij, sabotuj, prohledej, sundej zbroj. Nezaváhá. Ano, proto jí tyká.

Jednou mohl tykat i Marku Wrightovi. Škoda, měl Natálii nahradit, i když v jistých věcech nemůže.

„Nalij mi a vytáhni doutník. Byl perný den!“ jak usedá do koženého křesla, zapraská luxusní podšívka. S hlasitým výdechem zavře oči. Připravená ruka dostává vytoužený nápoj. Instinktivně putuje k nosu. Krouživým pohybem vybudí aroma. Doslova tekuté zlato.

Rty potkají ohřátou číši. Tiše smeká, nahřála skleničku a s citem naservírovala pochoutku. Mňam. Prožívá extázi, jakmile jazyk okusí božskou manu. Nejlepší pití v sektoru Selis.

„Připal mi.“ Uslyší sepnutí zapalovače…

„Tak co, kdy jí přikážeš, ať vyšpulí prdel?“ cizí hlas naruší atmosféru.

„Cože? Natálie, jak to se mnou mluvíš?“

„Ona jen mlčí s tupým výrazem. Nervozitou celá zpocená. Právě posrala servis! Pověz dědku, kam by to zašlo, kdybych tě nepřerušil?“

„Kdo jsi? Ukaž se!“ marně prohledává apartmá.

„Samá voda…“ komentuje Natáliino urputně prohledávání. *„Odbočím, proč by ne? Máme chvíli! Ať se tvé nemehlo snaží. Budu upřímný. Jsem nasraný! Tvá posraná prdel si lebedí na místě mého šéfa. Co s tím uděláme? Napřed tě požádám, pak vykopnu! Slyšíš?“*

„Zastav ho!“

„Já ho neumím najít!“

„Ano, máš pravdu, má pěknou prdel. Poraď jí, ať zkusí postel!“ Než stihne doběhnout, demaskuje se plně vyzbrojený stín s rukama za hlavou a vojenskými botami na sametové dece.

„Zastav tu ručku. Prosím, nevytahuj pušku. To by byla osudová chyba! Jste mi totálně u prdele! Klidně projdou vašimi mrtvolami.“ Probodne

pohledem Brucka. *„Pokud si dobře vzpomínám, přikázal jsem ti opustit křeslo. Tak, mě, kurva, poslechni!“* důsledně odděluje slova.

„Zabij ho!“

Nechopí s-20, ale vytáhne nůž a skočí na nezvaného hosta. Měla poslechnout varování. Neví, s kým soupeří. Dva chvaty stačí k jejímu odzbrojení. Třetím zlomí ruku. Čtvrtým sevře krk. Pátým převezme její vlastní nůž. Jak pravou rukou míří ke krku, zručně odepne zbroj. Čepel přitiskne k holé kůži. Natálie sotva pípne. Cítí ostří, nařízne kritické místečko. *„Prosím cukni,“* něžně pošeptá do ouška. *„Už zvedneš prdel? Už mám tvou pozornost?“*

„Co chceš?“ vyskočí Bruck.

„Ještě nevím. Pořád váhám, jestli nezvolím přímější cestu. Nevidím vás poprvé. Naopak! Už jednou jsem vás oba dva mohl odstranit. Jenže Simonse nezajímáte. Nejste hrozba. Já souhlasím! Jste neschopní amatéři! Řekni, jakou cenu má tahle potem zapáchající dvojka? Zvýšíme sázky?“ Sjede nožem ke klínu. *„Moje záliba,“* přihodí pobaveným hlasem. *„Rád své oběti zmrzačuji. U žen je to zábavnější! Jsou citlivější!“*

„Jaká dvojka? Ty myslíš stínskou generaci? To snad ne…“

„No fuj, smrdíš! Právě ses posral, že jo? Perfektní, už víš, s kým mluvíš.“

„Leo Wi… nn… ter…“ zakoktá. „Poslední z generace prvních stínů…“ bledý jako smrt, padá na kolena.

„Mám mnoho jmen. Imperiální eso, legenda, smrt, poslední okamžik. Já problémy definitivně řeším!“ pohladí Natáliin krk. *„Tví podřízení najdou těla. Neboj, nastražím scenérii tak, aby viděli, jaký jsi perverzák! Jak? Každý stín má určitou mez. Takovou pojistku, když vyskočí, jsou*

neovladatelní. Typický problém dvojek. Občas vyvraždí své nadřízené. Já vím, kde leží! Nehnu ani brvou. Mám?“

„Zadrž! Pusť ji! Promluvíme si?“

„Klidně. Ale pamatuj! Zkus něco záludného a budu se jen dívat, jakou pomstu ti přichystá. Rozumíš?“

„Naprosto!“ hlasitě polkne pýchu.

„Domluveni. Teď ji pustím, aby tě přebalila.“ Vystrašená Natálie málem omdlí. Spadne a pozadu po čtyřech couvá za Bruckem. Jako poslušný pejsek hledá bezpečí u páníčka. Nemluví, zmizela i její svůdná krása. Stále stojí krůček od smrti.

„Posadíme se?“ nabízí mu křeslo Simonse.

Decentně přikývne. Napřed pohladí zlaté vyšívání, pak vytáhne unikátní pušku a položí na stůl. Druhé výrazné pouzdro stále nechává připnuté.

„Skleničku? Doutník? Partii šachu?“ Bruck zkouší své osvědčené způsoby.

Dostane povzdech. *„Nudíš mě. Jestli následující věta nebude stát za to,“* pohladí záhadné pouzdro, *„zvolím přímou cestu. Překážíš mi, mrtvolo!“*

Slova, která navždy změní život. Jak asi zní? „Za kolik pracuješ?“

„Neuvěřitelné, pod tlakem odvádíš dobrou práci? Kecáš, prostě jsi měl štěstí. Seznam tvých fiasek hovoří jasně. Nefňukej, některé můžu vyřešit,“ položí návnadu.

„A slevu nedáváš,“ pochopí.

„Amatérům jako vy? Nikdy! Jsi dost bohatý? Účtuji si astronomické cifry!“

„Proč jsi věrný Impériu?“

„Bezvýznamná figurko, znám celou hru. Měl jsi jen zatracené štígro. Simons už uvažoval o tvé likvidaci. Neboj, udělal bych to zadarmo!“

„Držme se čistě obchodu. Chceš cestu na Selis? Možná tvůj šéf ještě žije, ale co já vím, bydlí tam garénové.“

„I na něj seru! Dobře mu tak. Měl jsi pojistit zadní vrátka,“ pohrdavě praví Leo.

„Kredity? Loď? Mé místo? Natálii? Mluv!“

„Nestojím ani o tebe, natož tvou děvku. Jé, pěkná vzpomínka!“ přihodí. *„Někoho ti připomínám, viď? Natálie poslechla a přijala svou roli. Jak by ne, se stíny umíš jednat. Fakt si to myslíš! Jsem ve tvé hlavě. Ale ten jeden ti nepadl na kolena. Naopak uhájil svobodu. Aspoň dočasně. Chtěl jsi ho podobně zotročit. Jenže on nebyl pitomá dvojka!“*

„Hovoříš o Marku Wrightovi?“

„Jmenoval se Ronald Wright! To tví lidé na Aresu nezjistili? Měli se podívat do kasy v hospodě. Zase chyba! Byl jsi okraden. Hned dvakrát! Po druhé ti šlohli zlato. Ale poprvé datapanel. Tenhle!“ vytáhne záznamové zařízení a hodí na stůl.

„Smím nahlédnout?“

„Ne! Je můj! Vidíš? Má cena stále stoupá.“

„Diktuj účet!“

„Začneme zlehka, po malých troškách. Napřed chci neomezenou kontrolu nad tvými zdroji.“

„Blázníš?“

„Pak přihodíš přímý dohled nad vývojem stínů s veškerými tajnými informacemi. Třetí bod tě nasere. Nikomu se nehodlám zodpovídat. Ani

tobě! Čtvrtý, objevíš jisté tajné zařízení na Enidu. Dáš mi ho a poskytneš lidi k zprovoznění.“

„Jsi šílený! Co z toho budu mít?“

„Škrtnu si vás ze seznamu cílů. Na jak dlouho? Záleží, jak moc mě budeš srát. Zkus strkat nos do mých záležitostí a vzpomenu si. Možná Simonsovi dlužím laskavost. Tvou hlavu! Abys nevyšel úplně zkrátka. Až budu mít čas, uvážím, jestli ti v něčem pomůžu.“

„Čisté vydírání. Když odmítnu?“

„Natálie, ta pojistka se aktivuje…“

„Prosím! Nic neříkej!“

Leo pohlédne Bruckovi do očí, *„Libový snobe, chtěl jsi hrát vyšší hru a udržovat vysokou úroveň, jako profesionál. Podívej, jak jsi dopadl. Hned na první schůzce sis nasral do gatí. Nevymrdáš se stíny! Jsme tady! My, budoucnost lidstva! Impériu vděčím za svůj zrod. Že padlo? Stejně by věčně nevydrželo. Ale tvá ubohost zabila klenot. První trojku. Víš, kolik mě stál? Já si ho vypiplal! Pak přijdeš ty a vše zmrvíš. Odčiníš ztrátu, ještě mi budeš vděčný. Zkus říct ne. Mám tě v hrsti. Šach i mat! Jak odpovíš?“*

Mlčí. Po opravdu dlouhé pomlce dodá. „Dobrá. Dostaneš, co chceš.“

„Vidíš, já ti říkal, že má cena je astronomická. Panel si nech, krom sentimentálních blábolů s Ronaldovou zpovědí neobsahuje nic důležitého. Taková malá sonda do osobnosti, která ti utekla mezi prsty.“

Varovně zvedne prst: *„Nezapomeň, vím, co chci. Jdu za svým cílem. Zkus mi znepříjemnit cestu. Mohu kdykoliv ukončit tvůj vzestup. Mezitím si vychutnej tu prchavou chvíli na výsluní, ó mocný Imperátore!“*

„Kéž by tě někdo dokázal zabít…“

Smíchy vybouchne. *„Mnozí chtěli, žádný neuspěl. Hele, co myslíš. Nabídne mi druhá strana výhodnější podmínky? Za zeptání nic nedám, že jo?“* sebere pušku. *„Pověz, pletl se Simons, když řekl:“ ‚Stvořili jsme zbraň, která nás jednou zničí.‘ Byl viditelně ožralý, zrada jeho dcerky zasáhla citlivé místo. Oba známe odpověď! Lidstvo je předurčené sloužit. Máte to v genetickém kódu. Na viděnou…“* zmizí mezi stíny.

„Mám za ním jít?“

„Ne, máme dohodu. Zatím ji budeme dodržovat.“

„Chcete…“

„Ne, přebalím se sám. Odejdi!“ Mlčky poslechne. Nic necítí, protože program funguje. Osobnost Natálie padla za oběť porážce Impéria. Teď je typickým stínem, proplachovací nádobou. Zase toho ví příliš, bude lepší zařídit další přemazání. Uchopí zapálený doutník, důkaz jak zpanikařila. Neřešila uhašení, prostě ho pustila na zem. Zanechal spálený kobereček. Důkaz navštívení Lea Wintera.

Otře zpocené čelo. Spatří šachy. Vytáhne novou figurku, střelce. Umístí ho tak, aby ohrožoval krále i dámu. Jak vyřeším situaci? Symbolizuje nečekanou proměnnou. Osudové opomenutí. Jak mohl zapomenout? Impérium má svého ochránce. Nyní zhrzeného, nezaměstnaného, který nemá co ztratit. Nekontrolovaná střela. Marku, vlastně Ronalde Wrighte, neměl jsem o tebe přijít. Stávám se loutkou.

William Clark se mýlil. Nestačí setnout hlavy bestie. Má nebezpečný ocas a ten vykoná pomstu.

Oddíl I.

Příběh nekončí

Navzdory jasnému dni, osvětlení obrovské místnosti pohasíná. Sluneční paprsky narážejí do oken, jenže neprocházejí. Něco je odráží zpátky. Vítězství temnoty nestojí nic v cestě. Převládá nekonečná temnota, jako garénové.

Záblesk protne prázdnotu! Šoková vlna zanechává za sebou plynný ohon. Lehce září. Gravitace s prudkou expanzí spojuje chaoticky rozmísené prvky. Stlačování rodí první hvězdy. Gravitační propojení stahuje nahodilá tělesa. Svým putováním po oběžných drahách sbírají prvky. Navyšují objem. Četné zásahy přidávají energii, až spustí rotaci. Nezbytná síla, jež stvoří typické tvary. Nedokonalé koule, takzvané geoidy. A nejen ty. Vzniká vesmír. Pestrý svět přesycený nebeskou krásou. Občas bývá smrtelnou, A ta umí být smrtelná, jako třeba černé díry, či výbuchy supernov.

Grandiózní pohled se smrskne do maličké soustavy, kterou protne umělá osa neznámé mřížky. Narůstá postupným oddalováním. Utváří čtverce neboli trojrozměrné krychle. Nejsou samotné, mají sousedící bratry. Přirozeným skládáním zhmotňují větší celky – sektory. Ani ony nejsou finálním produktem. Následuje kvadrant a neuvěřitelně obrovská galaxie.

Pohled nezpomaluje. Zkraje vykreslí druhou galaxii, třetí, čtvrtou, desátou, stou, tisící, miliontou… Až jsou titěrnými tečkami, přitom obsahuji miliony soustav. Zahrnují nenahraditelná tělesa, známá jako planety. Hnojná půda semínek vzácného života. Možné domovy odvážných civilizací. Tam sní miliardy miniaturních tvorů o své budoucnosti. Žijí z čirého zázraku, vždyť stačí fouknout a zmizí…

Zrozeni z hvězdného prachu. Prožívají zlomeček času svých tvůrců. Protože vesmír sotva postřehne stovky let. Přehlíží dokonce i tisíce. U milionů trošku zpozorní. Vždyť počítá v miliardách. Život jepic sotva postřehne. Než mrkne, proběhne celý koloběh zrození, bytí i vymření.

Světelné pípnutí zvýrazní nejmenovanou galaxii. Shodou okolností leží uprostřed znázornění. Asi něčím vyniká. Rozhodně ne svou velikostí. Stěží šedesát tisíc světelných let. Taková normální, střední, poblíž větších sousedů. Asi za miliony let zanikne, protože směřuje k větší. Spojování galaxií je přirozenou součástí vesmírného procesu. Bezvýznamný detail. Kdo ví, jestli tu někdo zůstane, aby sledoval podívanou?

Oči nespočet diváků strnou úžasem. Umělý hologram smrskne svět. Vidí jen svou domovskou galaxii. Dokonalé geometrické osy ji rozdělí na čtyři symetrické kvadranty. Příliš vědecké, prakticky nerealistické. Vesmír nerespektuje přesné křivky. Nestaví tělesa do rovin. Naopak, překypuje chaosem. Proto přichází druhé členění, sektorové.

Padesát jedna nepravidelných útvarů lemují hranice mlhovin, hvězd, pásů ničeho a všeho ostatního. Kdyby galaxie byla planetou,

budou pomyslnými státy. Konkrétní sektor modře vzplane. Opět nepatří k největším, ale nese jméno: Selis. Místo příletu lidských kolonizačních lodí. Jsme doma. Poznáváme vykreslené hvězdy. Šepot publika jmenuje konkrétní planety. Narůstá citové pouto. Už si umí vybavit konkrétní oblasti, města, ulice, domy i tváře milovaných. Nekonečně rozlehlý chlad obřího vesmíru střídá hřejivé teplo intenzivních emocí.

Světelný opar středového hologramu dosáhne hrbolu. Možná podium? Kdo ví? Pravidelná chůze vojenské obuvi přehluší zvídavý šepot. Na scénu přichází silueta. Zastaví.

Ťuk, ťuk, zaťuká hůlka. Jako na zavolanou spustí umělý kužel světla. Publikum poprvé spatří vetchého starce. Nelítostný bič času zvrásčil jeho kůži. Ale pevný, vzpřímený postoj prozrazuje minulost. Vojenský dril nesmažou prožitá léta. Tvář osetá hlubokými vrásky by mohla vyprávět nekončící příběhy. Asi proto tu stojí. Oděn do vyžehlené uniformy. Ještě vidíme výrazné puky kalhot. Přímo dokonale nesedí. Byla ušitá na svalnatější a mohutnější postavu. Pro muže středního věku. Dávno ji schoval ve skříni. Ale nevyhodil. Symbolizuje výjimečnost. Střípek hluboce zakořeněné osobní minulosti. Vždyť patří k zaniklé frakci.

Kdo si dnes pamatuje význam našitých symbolů? Byly zaplaceny krví i slzami. Ano, skutečně hovoříme o Svobodných. Křehký sen všech idealistů. Protipól tyranie. Útočiště před diktaturou. Maják vzácné svobody. Impériem pošlapaná idea, přežívající jako virus v tělech mladých, nebojácných, odvážných hrdinů. K vymýcení

nasadili nejtěžší kalibry včetně stínů. Ale nakonec neuspěli. Díky bohu! Chybělo málo…

Ruka osetá stařeckými skvrnami otře slzy dojetí. Je zázrak, že přežil a smí bez trestu veřejně nosit svou milovanou uniformu. Pod emotivním vzplanutím vyraší odhodlaný pohled nezlomeného muže. Možná klopýtl, asi i spadl. Ale pokaždé vylezl zpátky na nohy, aby plivl těm sviním do tváře. Nechť nevidí vymrštěnou pěst.

Doktrína Svobodných produkovala jedinečné osobnosti. Důstojníky jak vystřižené z učebnice. Bolestí vykalení do neohnutelného symbolu. Maximálně hlasitě prasknou.

Poklepáním dřevěné hůlky utiší doznívající šepot. „Vítejte! Začínáme!“ zakřičí zvučným hlasem.

„Kde to jsme?“ hůlkou zamíří k hologramu. „Přece galaxie Selis. Konkrétněji? Sektor Selis. Matoucí? Ano, co čekáte od Impéria? Původ názvu začíná u jedné z generací Velké Trojce. My jsme středem vesmíru, tudíž po planetě Selis I se bude jmenovat všechno ostatní. Uběhlo několik staletí a stále dodržujeme názvosloví. Proč ho nezměníme?“ Pokrčí rameny, „Asi zakořeněná tradice.“

Povzdechne: „Nebudeme otevírat vedlejší téma. Budeme konkrétnější. Stojíte přesně tady!“ poklepe o podlahu. Zazní smích. „Odpusťte oblíbený vtípek. Dětské družiny pobaví, ale vás zajímají fakta. Nuže.“ Zvedne hůlku. Přejíždí po hvězdách, až zastaví. „Planeta Sera.“ Stěží blikne miniaturní bod. Oklikou, pomocí schválené výjimky, splňuje definici planety. Jinak nevyhoví ani kategorii trpasličích planet, spíš měsíců. Naneštěstí má pravidelnou oběžnou dráhu okolo slunce.

„Přišli jste. Posloucháte. Hltáte výklad. Mám pokračovat? Nebo už slyšíte svůj důkaz zájmu o historii? Hovořím hlasem průvodce," praví stařec. Povzdechne: „Začátek bývá strašně sentimentální. Víte, poznávám v hledišti známé tváře. Pořád vás baví představení? Však ho znáte. Nejste tu poprvé. Chodíte pravidelně. Ale já dnes naposled… Slibuji, okořením vyprávění. Jak zněla ta první fráze?"

„Otázka o zrodu našeho světa," napoví publikum.

„Správně!" uznale přikývne. „Přesněji: Žijeme ve světě, který si má generace nedokázala představit. Překrásný sektor. Ještě krásnější planety. Zázrak! Co vedlo k této současnosti, nebo spíše budoucnosti? Který příběh vydláždil cestu? Komu vděčíme za privilegium žít? Kdo já vůbec jsem? Učili nás dvě hlavní poučky: Otázky vedou k moudrosti. Znalost minulosti brání zopakování chyb.

Stále platí! Tenkrát, dnes i zítra. Nezapomeňte! Učte své děti! Ale napřed poslouchejte."

Hologram pomine, paprsky pozvolna projdou okny. Zviditelní záhadné siluety vystavených předmětů. Zatím nejsou důležité. Zato řečník je středobodem pozornosti.

„Vzestup civilizací dláždí úsilí masy obětavé populace. Trpí pro světlejší budoucnost. Správně, každý jednotlivec si právem zaslouží pozornost. Skutečně budu vyprávět o miliardách jmen? Kruté, ale nebudu. Davy upínají tužby k maskotům. Tvářím, které zastupují zástupy. Mylně je označujeme pojmem hrdinové. Povězte, kdo z nich dělá hrdiny?" záludně se zasměje.

„Sami si odpovězte. Však jste se je učili. Dějepis překypuje jmény velikánů. Jen váš? Omyl! Každá planeta, nebo planetární uskupení, či

civilizace ctí své vyvolené. Přirozený vývoj, vždyť značí nadpisy milníků. Zkratku k dobám a významným událostem. Možná skutečně stáli o místo na výsluní. Cílevědomě psali svůj epos pro historiky. Je to kaz, nebo vedlejší efekt? Pomohli nám k růstu. Třeba zachránili miliony. Zajímá někoho, proč to dělali? Za slávu, peníze, moc, nebo jenom byli figurami, které náhodou stáli na správných místech?

Problematiku morálky i etiky přenechám vám samotným. Nebudu soudit, natož trestat. Budu mluvit o někom, který nestál o pozornost. Chtěl zaniknout, zmizet. Být zapomenut. Často mi říkával: ‚Proboha, vyser se na mne. Já jen dělám svou práci. Tamten si zaslouží jmenovat. Někoho tam zmiň. Hlavně ne mne.' Typické! Nepoznáváte slova Ronalda Wrighta?"

Usměvavě přikývne. „Když jsem ho viděl poprvé, říkám si: ‚Takový plachý mladík. Bez sebevědomí. Odmítá právoplatné zásluhy. Nerad se s někým vybavuje. Zkrátka potřebuje vyzrát. Nejsou to právě tyhle vlastnosti, které na něm milujeme? Jak si vedl? Vyzrál? Zmoudřel? Už neutíká do kouta?'

Chcete odpovědi?" Hůlkou obkrouží sál: „Kde jinde je získáte, než zde? Tady jeho příběh skončil. Na planetě Sera dozrál k vyvrcholení. Proč budu vaším vypravěčem? Stačí říct a odejdu. Přijde jiný, mladší, živější. Přečte tisíckrát recitovaný výklad. Mnohé uspí, jiné přinutí odejít. Jenže já Ronalda osobně znal. Prošli jsme spolu dlouhou, klikatou cestu. Stále toužíte slyšet víc?"

Botou zmáčkne ukrytou dlaždičku. Rozevřená podlaha vysune židličku. Při usedání se zakucká. „Dovolte mi malou odbočku. Kratičkou citaci: ‚Procházím životem a stále nezapomínám snít.

Představuji si dobu, kdy sektor Selis nebude nepřekonatelnou bariérou. Natož galaxie. Věřím, že jednou budou galaxie protkané dálnicí stejně zasněných osobností jako já. Proč mlčíš? Dej mi pěstí! Copak neslyšíš? Mluvím blbosti!‘ Nedal jsem mu, protože jsme snili společně.“

Usedne. „Bedlivě poslouchejte. Příběh začíná, jak se vracel z planety jménem Rodoss…“ Světla pohasínají, ale hlas neutichá. Je vodícím tónem nadcházejícího děje. Současnost ustupuje minulosti. Anebo budoucnost současnosti?

A záleží na tom?

Hvězdy nám nepřály

Bitevní vřavou ztýrané tělo hojí rány. Spásný odpočinek vše vyléčí. Vždyť je to jen maso s orgány a kostmi. Žádný unikát, obyčejný sériově vyráběný stroj. Vylepšená genetika, posílený regenerační systém smaže sebevětší stopy. Nesmazatelné jizvy zůstanou jinde. Na duši!

Křehká osobnost nevyzrálého šestnáctiletého kluka prožila nejtěžší dny. Rodosská jatka!

Neztratí příčetnost? Ustojí zážitky? Nebo zkolabuje. Jak dlouho bude vzdorovat vzrůstajícímu šílenství?

Stínové trpí svými vnitřními démony. Proto mají účinný lék. Říká se mu: přemazání osobnosti. Ale když nenastane… Co přijde? Bláznovství, anebo prozření?

Trpím. Smutním. Naštěstí už nepláču. Slzy vyschly. Jako pocity. Mé srdce chladne do studené skály. Uzamykám emoce. Snad později nekontrolovaně nevyplavou. Chci jen chvíli klidu, abych vstřebal životní lekci. Kéž bych byl postradatelným číslem, nicotnou součástí davu. Poznal bych význam pojmu: být normální…

Někomu není souzeno stereotypní přežívání. Mne matka předurčila k vyšším cílům. Nezáleží, jestli chci. Neuniknu, vždyť mě dohání…

Sakra, spi! Vypni mozek! Nepřemýšlej! Naber sílu pro další etapu. Zahoď starosti. Bolavé tělo? Čí problém? Nemusím cítit vyčerpané svaly. Přepnu spínač do polohy Neotravuj! Nervy vyslyší příkaz.

Stínský dril je utlumením upozadí. Další byl? Rostoucí šílenství. Nezájem! Nehledám složitou vědu. Využívám snadnou zkratku. Odložení, či zakonzervování starostí na vhodnou dobu.

Zatím bdím. Poznám to. Jak? Převalením. Rodosské mechové podloží nahradila stará vojenská pryčna. Studí. Aby ne, nehřejí železné trubky. Prašivá deka smrdí čistícími prostředky. Tisíckrát vypraná vlákna ztratila původní hebkost. Vážně očekávám pohodlí na vojenské lodi? Ano, očekávám! Protože v kratičkých chvílích mezi krvavými jatkami byl prostor pro luxus. Nechci moc. Nežádám vilu, bazén, čerstvé jídlo, nóbl výbavu, krajkové povlečení. Jen pohodlný spánek. Vážně žádám tolik? Pro rodossany bezvýznamná samozřejmost, u lidí bohatství k nezaplacení…

Změnu světů budu řešit později. Dechovým cvičením volám spánek. Pozvolna ztrácím kontrolu nad prožitky. Asi už sním.

Apaticky se odevzdávám vesmírné písni. Unášen proudem pluji po řece. Slyším pestrou melodii miliard hlasů. Vědomí zpívají. Vyprávějí své jedinečné příběhy. Nezkoumám hlouběji, relaxuji u hudby. Nechť mnou prochází tisíce vjemů.

Vzdáleně vnímám zápas světla a tmy. Teplo vzdoruje chladu. Za oslnivých vzplanutí zanikají vzácné plamínky. Život umírá. My jsme kulisou příběhu. Válka je hlavní linkou. Garénové vyhlazují galaxii. Mrazem sterilizují planety. Rodossané po staletích letargického ustrnutí konečně reagují. Mohli být strážci všeho živého. Příliš pozdě jednají. Dlouho váhali, stále bezúčelně přešlapují. Maličkou částí přijímají roli. Posílají pretoriány vstříc temnotě. Snad si zbytek civilizace vykoupí klidné svědomí…

Střet obrů nepřestal! Buší do sebe gigantickými kladivy. Vyvolávají hlasité vlny. Neuniknou citlivějším telepatům. Jen jim? Nebojte, časem pochopí i ten nejhloupější život. Až spatří důkazy zkázy na vlastní oči. Porozumí tvrzeni: Nikdo neuteče. Jsme v tom společně. Bez ohledu na ideu. Garénové sežerou každého! Bojujte, neb oni přicházejí…

„Nepíšeme epitaf, vyhrajeme! Životе, vzdoruj, musíš zvítězit! Nejen za Rodoss, ale za celé jsoucno. Povstaňte z popela. Já vám věřím!“ prudce zařve mohutný hlas. Silou překonává soustavy, čtverce, sektory. Krátce dominuje galaxii! Pak navždy utichne. Jenže nezmizí. Napřed jeden, druhý, třetí, čtvrtý, desátý, stý, tisící hlásek opakováním oživuje poselství. Uspěl! Byl jeden mocný, který zemřel, jenže vyburcoval tisíce, přímo miliony věrných. Následují jeho odkazu. Včetně mne!

Ordosi, mistře, veliteli, příteli. Otče! Pro tvůj sen obrátím směr lidstva. Nevymřeme v garénských chřtánech, přežijeme! Přísahám! Tím ti poděkuji. Přijímám můj nový smysl života.

Části vědomí truchlím, oplakávám po matce a Sandře největší ztrátu. Druhou částí brousím čepel. Ať přijde cokoliv, neupustím meč. Najdu cestu, zdolám překážky. O mne nejde, sdílím s ostatními symbol. Neumře, stává se nehmotnou zástavou, přímo vlajkou. Zakoření v nás, přepíše podstatu, protože definuje, o čem sníme.

Pomstou křičí sbor pretoriánů. Natěšeni z výzvy. Jsme šťastní, máme nepřítele. Přeměníme tragédii v historický milník. Ordosovou obětí spustil odpočet garénského konce.

Štěstím nabírám sílu. Hledám další zdroj inspirace. Mou radost, mé štěstí. Netrpím nedostatkem. Podvědomí instinktivně vyhledává

známý hlas. Filtruje melodickou symfonii. Vím, koho volám, nebo přitahuji? Tahám lano. Spatřím hřejivý odlesk překrásné bubliny. Izolovaný svět, říkám mu ráj. Tam chci žít, zestárnout, navázat na svázané konce. Obnovit původní krásu. Sám? Pocit smíchu. Sandro, vždyť mám tebe. Žhne poslední žhavý uhlík chladného srdce.

Rozbujelou řeku vystřídá blankytné nebe. Nezkalené jediným černým mráčkem. Hřejivé slunce prochází zlatavými obilnými klasy. Obilí pyšně kvete. Houpe se v letním vánku, který hladí pod rozepnutou košilí.

Rozevřením víček vítám překrásný den. Procitám v mé oáze. Snu, ráji, prchavé jiskřičce štěstí. Bože, já miluji tenhle svět. Ares, otcova farma po boku nejdůležitější osoby. Matky mých budoucích dětí.

Pošimrá pramínek vlasů. Zazní dívčí smích. Ucítím něžné doteky. Zvědavé prstíčky zkoumají mou hruď. Nedočkavě sjíždí níž, až naleznou vyrýsované bříško. Poklepou bitvou tvrzené svaly. Vynikám obratností, nekypím obrovskou muskulaturou. Naopak. Připomínám vyšlechtěného atleta. Jen kosti, šlachy a extrémně vyrýsovaná soustava svalů. Tuk nenajdete!

Sandra dobře ví, co drží. Svého oddaného snílka v těle nelítostného zabijáka.

„Kdy přestaneš bojovat? Prosím, přestaň trénovat, ještě mi utečeš za jinou. Potřebuješ vykrmit, abys byl jen a jen můj."

„Vždyť jsem jenom tvůj. Přece chceš mít pěkného kluka. Ne bachratého farmáře."

„Jo! Ale…"

„Neměj strach. Už nevidím okolní krásky. Vůbec mě nezajímají. Jen ty! Středobode mého vesmíru.“

„Skutečně?“

„Absolutně!“

„Kecáš!“

„Nekecám!“ Přitulím se.

„Nevidíš?“

„Co bych měl vidět?“

„Každou společnou chvilkou rosteš, přímo kveteš. Jenže od krku dolů!“ pohladí tvář. „Jedna, dva, tři, čtyři! Skutečně čtyři a tady ti začíná pátá.“

„Nechápu.“

„Vrásky! Značí jizvy, které před tím nebyly. Poprvé jsi měl dětsky nevinnou tvář, zmatením vykulené oči, nervozitou rozechvělé prsty. Ale teď mě drží drsná mužská ruka. Pohled upínáš do dáli. Vidíš za nebesa, tisíce světelných let daleko. Zrakem už neuhýbáš. Kéž bys viděl jemné detaily skryté v podmanivých duhovkách. Snad rodinné dědictví? Máš je po matce. Stačil jediný pohled. Dvě hluboké studánky promlouvaly přímo do duše. Magicky uhrančivý pohled.

A já? Rony, připadám si proti tobě nicotná.“

„Nesmysl! My dva k sobě patříme.“

„Vážně?“

„Samozřejmě!“ zmáčknu její prdelku, aby viděla mou jistotu.

„Proč?“

„Jak proč?“

„Co na mně miluješ? Tělo? Hlas? Osobnost?“

„Sandro, kam míříš?“

„Pověz, jakou mám oblíbenou barvu, nebo kapelu, jídlo, zvířátko?“

„Pěkně záludná otázka. Jaké byly odpovědi? Neboj, já si vzpomenu.“

„Kecáš! Ještě jsem ti žádnou neřekla. Nepamatuješ? Rychlý flirt a šup do postele! Dva nadržení blázni.“

„Podléháme pudům.“ Vyprsknu smíchy. „Máme čas, nemusíme si hrát na doktory. Povídání patří ke vztahu.“

„Správně. Máme mezi sebou vztah?“

„Prosím, brzdi. Nutíš mě přemýšlet. Tak daleko jsem neplánoval. Stačil mi drobný záblesk ráje. Víc si nezasloužím.“

„Jenže, už spolu plánujeme rodinu…“

„Fajn, mám tě pozvat na rande? Romantickou procházku s držením za ruce?“

„Budeš mi povídat?“ nedočkavostí vykulí oči. „Prosím, pojď a mluv!“

„O čem?“

Náhle ztichne, rozmýšlí následující větu. Já časem neplýtvám. Vstáváme, podpírám její křehké tělo. Fakt je štíhlá, váží asi jako gauss puška s polní výbavou. Oba potřebujeme vykrmit.

Kráčíme po prašné cestičce. Mlčky položí hlavu na mé rameno. Nasaje vůni. Rukou obejme pas. Štěstím doslova září. Zákonitě musí přijít bolestivá facka.

„Cos prožil od mé smrti.“ Odpálí bombu, až ve mně hrkne.

„Lepší téma nemáš?“

„Mám! Ale čuňačinky zatím počkají. Jsi děsně sexy!“

„Provokatérko! Též mi děláš chutě.“

„Skvělé! Hej, na něco jsem se tě ptala. Vyprávěj, pak skončíme v kupce sena. Sami dva. Bez šatů!“

„Záludná holka, víš, co chceš.“

„A? Odejdu s prázdnou, nebo dostanu, co chci?“

„Tobě snesu modré z nebes!“ podléhám jejímu svádění. Opojen zamilovaným pohledem, netuším, kam směřuje. Stačí telepatií nahlédnout. Držím člověka, nikoliv rodossana. Jednoduchá bytost. Ne! Neodvážím se prolistovat dívčí mysl, proto padám do nastražené pasti…

„Můžu ti ukázat galaktické divy, ale i hrozivé scenérie. Představ si, na svůj mladý věk jsem zcestovalý. Přitom prožívám mládí. Asi hledám inspiraci u Ordose, mise mě provedou po celé galaxii.“

„Za památkami?“

„Za krví, utrpením a slzami.“

„Nepřeháníš?“

„Jen zmiňuji daň, bez které nevznikne nic krásného. Zkáza něčeho je zrozením jiného. Náš příběh není výjimkou. Vážně jsi chtěla zestárnout se mnou na Aresu? Střídat vesnici, hospůdku a jeskyni?“

„Možná, s tebou by to nebylo nudné.“ Záludně mrkne.

„Kolik? Týden? Měsíc? Rok? Pak mi utečeš s prvním vesmírným obchodníkem. Prahneš po exotice.“

„Jo, prahnu! Ty mě máš přečtenou!“

„Jak by ne? Sbalíš největšího podivína! O mne holky nestojí. Nepatřím k typickým rodinným typům. Naopak, připomínám bouři. Měním světy," dychtivě promlouvá zárodek pretoriánství.

„Vzrušující. Dělej, sfoukni mě! Ráda podlehnu tvému větru."

Odpovím smíchem. „Pořád váhám, co se stalo s tím obyčejným Areským klukem. Mohli jsme spolu utéct, procestovat hvězdy, pak prožít důchod mezi zlatavými klasy. Jako tady. Vždyť právě zažívám konec příběhu."

„Tvého příběhu, já mám dost téhle bezvýznamné zatuchlosti. Jako by tu něco chcíplo! Cítím nostalgický pach. Samý sentiment. Rezignace nad osudem, patos, odevzdaná pohoda, kterou vynutila beznaděj. Rony, vezmi mě pryč! Prohledáme vesmír, snad nenajdeme podobnou díru!"

„Sandro?" zbystřím při diametrálně rozdílné představě. Nesdílíme společnou představu důchodu.

„Osviť mně civilizačními reflektory. Ukaž moderní města. Třeba mrakodrapy! Já nikdy nebyla ve větším domě než třípatrovém. Občas zahlédnu videa. Bary přecpané lidmi. Tančí, hraje úžasná hudba. Pijí kvalitní chlast. Úplně opomíjím módu! Chodím ve třicet let starých kozačkách. Asi od tvé matky. Fakt nekecám! Táta je vyhandloval. Ještě vidím zašlý seliský cejch. Pochop, živoříme z ničeho. Nemáš, co si nevyrobíš. Nuda! Žádný luxus, minimální pohodlí. Copak mám věčně servírovat stejné sračky, úplně těm samým tvářím?"

„Proč by ne? Zmiňuješ překrásnou představu."

„Jo, pro důchodce! Možná poutníky, samotáře. Rony, nebuď takový. Klid ti nesvědčí. Rozepni kabát, ukaž stínskou zbroj, vytáhni

pušku a ten fantastický meč. Byla radost sledovat tvé sebevědomí. Ryzí profesionalitu ostříleného zabijáka. Tohle na tobě miluji!“

„Mnou nenáviděnou část? Já ji nechtěl! Drž hubu, fracku, zapomeň na matku, nebo rodinu, teď budeš stín. Tečka! Nefňukej, nevzpomínej. Kurva, bojuj! Zloba, hněv, nenávist, otupělost vůči utrpení. Takové lekce mi vnutilo Impérium. Neumím ocenit dobře připravené jídlo! Víc než půvabnou dívku mi připomínáš učebnicový obrázek. Sem, sem, sem!“ Přiložím prst k očím, krku a srdci. „Tři rány nožem. Jsi tuhá. Napřed vidím přesně tohle, pak si možná všimnu tvé krásy.“

„No tak! Být součástí davu. Co je na tom špatného? Prožiješ spalující energii tisíců těl uprostřed bohaté civilizace. Ochutnáš desítky tisíc přísad. Spatříš nekonečno západů slunce a každý bude jedinečný. Zatančíš si na střeše obrovské budovy! Zažiješ závody super rychlých vznášedel. Navštívíš různé světy. Oceníš zázraky vesmírného věku. Já nepotřebuji rozumět podrobné problematice. Hlavně, že ten kilometrový kolos létá mezi hvězdami. Chápeš? Tys řekl bitevní loď, takové městečko pro dva tisíce lidí a mně se vzrušením podlomily nohy!“

„Nevidíš skryté nebezpečí. Opomíjíš draze zaplacené slasti.“

„Ano, přehlížím! Od toho mám chlapa, ať mě ochrání! Tebe! Nebuď suchar! Užívej si! Neřeš cenu, dopřej si radost.“

„Mé instinkty křičí, dávej si pozor! Buď ve střehu, připraven na cokoliv! Možná jsi na diskotéce, nebo veselce, ale ničím se neliší od první fronty. Odkudkoliv přiletí smrtelný výstřel.“

„Takový jsi? Pokaždé čekáš ránu pod pás? Nic nepřivítáš s otevřenou náručí?“

„Sandro, o to víc si vážím vzácných chviliček prchavého štěstí. Jsme ve válce. Umírají světy. Teď držím ženu svých snů. Jen mrknu a zase ležím ve sračkách. Nechci tě sprostě ošukat. Takové bohatství si nezasloužím. Děkuji za pouhý dotek tvého úžasného těla.“

„To mi nestačí! Chci vidět vesmír! Prozkoumat jeho krásu bez věčného ohlížení za rameno.“

„Naivní, nemyslíš?“

„Je mi osmnáct let! Můžu být naivní! Tobě bylo šestnáct. Vzpamatuj se! Začni žít!“

„Až po válce.“

„Super, co když potrvá dvacet let, nebo třicet? Celou tu dobu mi nedopřeješ jediný taneček? Došlo ti vůbec, že máš košili, nikoliv zbroj? Jak se cítíš?“

„Mizerně!“ s úsměvem pravdivě přiznávám. „Nesvůj, jako nahý. Přemýšlím, z čeho vyrobím zbraň. Mít tak aspoň ten pitomý nůž, ideálně meč, polní výbavu, pušku. Tým mariňáků za zády. Nad hlavou bitevní loď.“

„Vždyť chodíme po zlatavém poli a držíš za prdelku dlouhovlasou blondýnku. Máš mít hlavu plnou čuňačinek, jako já!“

Povzdechnu. „Tím chceš říct?“

„Nevím, jestli bych s někým takovým dokázala žít…“ odpálí atomovku.

Ustrnu, temný mrak zčeří jasnou oblohu. „Rosteme z bláta. Kdo? My postradatelní, pouhá čísla. Bezejmenný póvl. Maso do mlýnku.“ Působí pretoriánské lekce.

„Brzdi! Já nejsem masem. Ale něčím extra! Neskončím v bahně, prožiji úžasný život! S rytířem ve zlatavé zbroji obejdu světy, okusím nejlepší a zestárnu uprostřed luxusu. No tak, rytíři. Přestaň plkat, jednej! Tvá královna chce žasnout nad líbeznými příběhy.“

„Jako nóbl dáma? Obklopená služebnými?“

„Ne přímo. Své jsem si oddřela u táty. Zasloužím odměnu. Podívej na nás, dva krásní a mladí. Svět nám padne k nohám!“

„Třeba Echion? Selis? Rodoss? Nejkrásnější planeta, kterou jsem navštívil. Zhmotněný ráj. Dokonalá Gaia. Domov nejvyspělejší civilizace naší galaxie.“

„Mluv! Popisuj, ještě lépe ukazuj!“ Úžasem kulí oči.

Zahřmí! Zčernají klasy na horizontu. Uniknou mé pozornosti, kdybych podlehl její naivitě. Vytknutý instinkt napovídá blízkou katastrofu. Hledám důkazy, abych potvrdil domněnku. Jistě přibydou. Poslechnu varování? Vždyť zamilovaní dělají chyby. Udělám nejhorší věc, jakou mohu. Změním kulisy. Pole střídá Chrám Sjednocení. Odfiltruji děsivé vzpomínky, nechám jen krásné.

„Bože! Nádherná krajina! Koukej na průzračná jezírka. Říčky obtékají stezky. Co to tu roste? Barevné liány? Jé, ten altánek! Tři hnědé větvičky vyrůstají ze země a spojují se ve střešním propletení. Pojď! Udělej mi to na zábradlí!“

Běží. Ladné nožky se boří do mechové půdy. Neuhýbá pestrým tvorům. Buď uskočí, nebo jsou zadusáni. Podlehla vzrušení, odhazuje

svršky. „Rony, kde jsi? Ty tam ještě pořád stojíš? Shod tu blbou košili! Pojď si udělat vysvlékací taneček! Jakou máš rád hudbu? Třeba ti zazpívám svou oblíbenou písničku. Pak ti zavzdychám do ouška."

Mlčky opatrně vykročím. Nevidím její obnažené kozičky. Řeším zašlápnutého pavoučka. Vždyť ho zabila!

„Fuj, co tam leží? Ble, má to šest nohou. Ohavné!"

Zapudím vytýkavý pohled. Ignoruji nával vzrušení. Chladnu. S úctou putuji po svaté půdě. Místo plné protikladů. Spojuje dokonalý svět do nezměrného utrpení. Poslední věc, kterou chci, je sprostou šukačkou poskvrnit vzpomínku. „Pověz pavoučku, kým jsem?" otázku provází slza. „Proč nad tebou truchlím, když smím dovádět s ženou mých snů? Copak stárnu?"

Nazelenalá nebesa zčeří temný mrak miliónů těl. Garénský roj trhá svět. Ničí umělou iluzi. On nebo mé vyčerpání? Bortí se křehká pavučina. Únava mění v prach jemná vlákna. Mizí, ztělesněné černým mořem bezduché prázdnoty. Podvědomí křičí. Už jsi tu příliš dlouho. Přepínáš pouto bubliny. Dávno měla proklouznout mezi prsty. Nezapomeň, čas je vymezen.

Neslyším. Těkám mezi ostatky nedopatřením usmrceného tvora a Sandrou. Už jsme dávno mohli dovádět.

„Rozumím," pochopí mé váhání. Chopí blůzičku, „Dělej! Mluv!"

„Co?" zařvu emocemi.

„Pravdu! Hra skončila, že jo?" smutným tónem dodá. „Můj Rony by mi zabránil obléct blůzu. Už by tančil, dováděl. Jednal! Bušil do mne jako tenkrát v jeskyni. Věděl, co chci. Protáhnout jeskyňku!"

„Nemyslím si, že nastala vhodná příležitost."

„Protože truchlíš nad zdechlou potvorou? Protože tuhle scenérii máš spojenou s utrpením?“

„Správně!“

„Ignoruješ krásné!“

„Potěcha není všechno!“

„Až mi bude šedesát, dám ti zapravdu!“

„To po mě chceš? Zahodit všechno ostatní, abych byl tvým milencem?“

„Tím už nejsi! Sentimentální dědku!“

„Cože?“

„Nevím, cos prožil, ale zabilo to mého milovaného Ronyho.“

„Budeme se hádat?“

„Jo chtěla jsem se pohádat. Nemůžu, neumíš vést hádku. Jsi příliš klidný a moudrý! Bez jiskry! Říkám, důchodce! Jako můj táta!“

„Sandro, nevěřím vlastním uším.“

„Věř! Já podlehla iluzi. Tvému obalu překrásného kluka.“

„Krása není všechno.“

„Sorry, když mě kluk vzhledově nepřitahuje, nedám šanci říct druhou větu!“

„Jsme až tak moc odlišní?“

Zapne blůzu, přistoupí. „Ty za to nemůžeš. Ještě nejsi připravený na vztah. Nebo spíš očekáváš někoho jiného. Soucitnou manželku, vrbu, parťačku. Já nechci řešit pičoviny! Chci žít!“

„Ve světě plném hrůz.“

„Ty takový vidíš. Jenže není takový.“ Degradace prostupuje z periferie do popředí. Bortí nejcennější poklad. Smaže Chrám Sjednocení. Následně stářím zšediví Sandřiny vlasy.

„Jasně, dobrý fígl! Snažíš se mi naznačit, že i já zestárnu? Že podléhám líbeznému pozlátku? Fajn, asi jsem povrchní! Nestydím se přiznat pravdu!“

„Lásko, nic nenaznačuji,“ spadnu úmornou únavou.

„Rony!“ vyskočí. Pevně mě drží v náruči.

„Když jsem zbídačený šel z bitvy, za výlohou nóbl podniku stála dokonalá bohyně. Popíjela luxusní pití, hovořila s čistým pánem, který jí platí drink a nabízí zlatavý šperk. Nemusím složitě počítat, abych znal své šance. Zapudím představu, sklopím pohled. Zasviněným hadrem otřu tvář. Trousím krev. Obvaz potřebuje vyměnit. Nemám čím. Smrdím špínou. Pak uslyším líbezný hlas: ‚Na, vezmi si tohle.‘ Podává mi sametový šáteček. Cože? Bohyně projevuje zájem o vrahy?“

„Nejsem…“

„Jsi střípek mého štěstí. Pootevřené dveře světa, který mně nikdy nepřijme. K tobě nepatřím, ale přesto jsi mi nevěnovala jenom šáteček. Neodejdu! Zemřu za každý okamžíček, co smím být s tebou…“

Základní kameny umělé bubliny kolabují. Padají bariéry mého vědomí. Sdílím své vzpomínky s milovanou. Poznává chlapce, kterému dává kopačky. Z temnoty zazní hlas nejdražšího přítele. Promlouvá za podvědomí. *„Synu, co to děláš? Nevidíš? Vždyť umíráš! Ždímeš nedostatkové zásoby psionické energie, abys prodloužil pouto!*

Chceš řídit svět svázaný pravidly Psik'ro? Selžeš! Záhadu plní anomálie. Jedna taková zrychluje únik. Z roků se stávají měsíce, pak týdny. Vědomí Sandry brzy překročí neznámou bariéru. Nezůstávej! Uteč! Nebo zemřete společně…"

„Kdo to byl?"

„Ordos, před opuštěním Rodossu učil mé podvědomí. Asi zanechal větší odkaz, než dával najevo."

„Říká pravdu?"

Mlčím.

„Slyším," poklepe čelo. „tvé myšlenky! Asi jsem také telepatka."

„Prosím, nekaž společné chvíle. Miluji tě!"

„Rony, já tebe." Dojatě pošeptá. „Navždy budeš středem mého života. Ale asi by nám to neklapalo."

„Proč hned poražené kecy? Musíme bojovat pro krásné pouto. Třeba vyroste úžasný plod."

„Neshody patří do vztahu?"

„Jasně, třeba mě změníš!"

„Jsi roztomile naivní!"

„Vidíš? Jako ty!"

„Dva krásní, mladí a zasnění. Bude nám patřit svět!" Něžně pohladí mou tvář. „Běž zpátky do reálného světa. Sbohem." Dostanu polibek.

„Jeden nestačí. Dostanu všechny?"

„Příště."

„Žádné příště nebude. Přestávám utíkat. Zabitím sentimentálního dědka oživím tvého Ronnyho."

„Za jakou cenu? Neslyšíš svého přítele? Umíráš!"

„Tak ať. Vím, co vše potřebuji k tvému oživení. Rok byl krátkou dobou. Jenže míň? Naposled hovoříme, jestli se urychluje oddalování pouta. Znovu tě nemusím najít. Můžeš zmizet, nebo být pár sekundovým zábleskem. Stihneme jedno obětí a zase zmizíš. Měli jsme zemřít společně. Bez tebe nejsem kompletní."

„Promiň!"

„Co?"

Dostanu facku. „Sakra Ronny! Venku čeká reálný svět. Tví přátele, kolegové. Možná i dostupnější holky. Máš proč žít! Nedovolím ti zahodit jedinečný dar."

„Sandro, dostali jsme druhou šanci."

Zvedne prst, „Pečlivě vymezenou!"

„Je úvodem."

„Omyl, posledním sbohem. Děkuji tvému příteli. Můžu se s tebou rozloučit. Ne jako ta zakrvácená mrtvola."

Překvapením mi vyletí obočí.

„Kolabuješ, proto sdílíme myšlenky! Vím, cos udělal po mé smrti. Obětoval jsi Lucase, abys mi dal polibek. Pak jatka, přílet rodossanů. Snění a brutální výcvik na pretoriána," chytí mou hlavu. „Tady zůstanu. Jako vzpomínka. Navždy budu tvou první láskou. Jak bys mohl zapomenout?"

„Ne! Nepustím tě!"

„Nedáváš mi na vybranou. Též mohu zpřetrhat pouto. Ordos ti to řekl! Jeho pojistka, kdybys zamilovaností oslepl."

„Ale Sandro!"

„Už chápu! Moc ti ublížili, proto jsi ostražitý."

„Neopouštěj mě!“

„Nemohu jinak,“ pevně se obejmeme. „Nezapomeň! Miluji tě! Můj Ronny. Můj snílku…“

„San…“ Svět pozřou roztříštěné střepy. Cítím, jak něco jedinečného opouští sféru bytí. Vědomí překročilo otevřenou bránu. Nemohu ji následovat. Symbol Psik’ra zapečetí její nové útočiště. Dorazila tam, kam patří. Mohu mlčky stát a mávat. Leč nevidím za zeď. Rozděluje světy živých a mrtvých. Jak? Proč? Vědí jen nejvyšší mistři. Asi bohové se smilovali, aby nám propůjčili pár chvil. Jenže právě došly. Neplakejme, buďme vděční za darované štěstí.

Příběh Sandry je dopsán. Můj pokračuje. Kam mě vítr zavane? Záleží, kam letí bitevní křižník Manticora…

Utírám slzu, ale ránu nezahojím. Má pravdu, navždy propojení zůstaneme spolu. Ve vzpomínkách…

Jmenuji se Ronald Wright. Stín třetí generace. Vycvičený pretorián s tmavě zelenou aurou. Hodlám prozkoumat lidskou říši a pochopit legendu o Terra Prime.

Právě vstávám…

Ten starý, prohnilý svět

Sandra… Je… Pryč! Můj opěrný bod odcestoval na věčnost. Zanechal otevřenou ránu. Silně krvácí. Použiji obvaz. Potlačení skutečnosti. Stále odmítám uvěřit. Třeba ještě existuje nějaká bláhová naděje. Něco záhadného, třeba mistr Nontón s pokladnicí znalostí Psik'ra. Tam určitě bude nějaká klička. Tím konejším běsnící emoce. Oddaluji žal, upínám pozornost k realitě. Nechci zodpovídat otázky: Přežiji bez Sandry? Najdu jinou?

První je vždy jediná…

Čas možná otupí bolest. Ale stínský spínač poskytuje okamžité utlumení. Přináší surovou apatii. Protože vypuzuje milovanou osobu z hlavy. Šťastní ti bezcitní…

Slzy netečně skrápí tvář. Odnáší trýznivý dozvuk. V jakém světě? Vždyť spím! No a? I ve snění truchlím…

Ronalde, prosím, mysli na budoucnost.

Jakou? Život samotáře?

Máš střípek štěstí, který ti nikdo nevezme. Buď vděčný.

Vděčný? Teď jsem naštvaný. Nespravedlivý svět mi sebral naprosto všechno a stále nepřestal brát.

To je život.

Možná… hele s kým mluvím?

Sám se sebou. Odpovídám si.

Šílím? Ztrácím příčetnost? Dost! Přestřihnu černou nit'. Přece píši nový den! Jaký? Prozkoumám!

Spánek, tolikrát upíraný zázrak. Napřed po něm toužíme. Pak, když ho dostaneme, neusneme. Jakmile spíme, prosíme, ať trvá věčně. Nesnášíme vstávání, natož vynucené. Už by mohli vymyslet něco, čím nejhorší půlhodinku přeskočíme. Vždyť technologii máme.

Otevřu ospalky zalepené oči. Podmanivá tma v místnosti podbízí: zase je zavři. Zakašlu. Vzduch prohnaný filtračním systémem mi nedělá dobrotu. Neobsahuje žádné vůně. Naopak samé pachy. Asi smrdím.

Co čekáš? Jako spráskaný pes jsi padl do postele. Bylo ti jedno, že jdeš přímo z bitvy. Dodržuj rutinní procedury. Očistit zbraně, včetně zbroje, pak základní hygiena a teprve potom do postele.

Jasně, po téměř dvaceti čtyř hodinové brutální bitvě, kde jsem potil krev, vážně budu mít elán řešit podobné kraviny. Tak jsem prase. Tentokrát nepřijde rodossanské očištění. Natož pavouček s tekutou stravou. Nos nešimrá kvetoucí příroda. Vrčení hmyzu nahradilo jemné hučení ventilátoru. Sakra, já ho slyším! Oční implantát určí umístění podle zvuku. Potřebuje údržbu. Lopatky nesymetricky klapou. Vadné ložisko, nebo nečistota? Proč ho neopraví?

Dlouze zívnu. Protřu oči. Každý pohyb strašně bolí. Mám totálně ztuhlé tělo. Neunesou námahu. Zády ležím na skále. Počkat, ještě něco horšího. Armádní pryčna! Prsty přejedu trubkovou konstrukci. Kromě rzi vnímám i nedokonalé tahy štětce. Jé, ostrý svár. Tady postel někdo provizorně opravoval. K čemu ji znovu přestříkávat do jedné úhledné vrstvy? O krásu nejde, majznu to štětkou, ať aspoň trošku vypadá. Super přístup.

Deku raději zkoumat nebudu. Nechci vědět, čemu patří ty zaschlé chuchvalce něčeho podivného. Jako aviváž použili vůni starých pytlů. Nestěžuj si, mohli využít starou, dobrou, osvědčenou jménem: ponožky mariňáka.

Přepnu na noční vidění. Okamžitě lituji. Kryt stropní lampy má v sobě černé tečky. Snad jen vedlejší efekt oxidace vodičů. Ne, něco z hmyzí říše. Zdi potřebuji vymalovat. Plagrovou mozaiku nahradila jednolitá námořnická šeď. Však tady malovali. Nevidíš? Tam stála skříň. Škoda práce ji přesouvat, za ní nikdo nevidí. Šetři barvu. Touto poučkou se řídil řemeslník…

Nábytek? Pryčna, noční stolek, prostá bedna na oblečení se sprostě navařeným věšákem. Správně, skříně asi fakt došly. Ramínka a háčky dělal někdo zručný. Protože nějak pozohýbal drát, aby splnil účel. Samozřejmě, že každé je jiné. I Sandra udělá lepší výrobek.

Copak tu leží za jemné částečky? Prach! Všude, kam pohlédnu. Ty vole, já zapomněl, jak vypadá!

Vzdychnu, chci opět zavřít oči. Kurva, kde to spím? Bordel jako v tanku. Polní zákop by byl čistější!

Říkají tomu lidský svět, měl bys ho znát. Byl tvým domovem. Promlouvá hlas výcviku.

Chaos vystřídal dokonalý rodosský řád. Každý drobný detail stvořili uznávaní mistři do nejjemnějších podrobností. Tady? Bohatě stačí nahrubo opracovaný odlitek natřený rukou znechuceného dělníka. Vždyť robí za minimální mzdu, přece se nepředře. Jako bych slyšel: Vo co, kurva, de? Robím pojebanou válečnou loď. Jeden zasraný zásah laseru a bude v řiti! Paprsek prořeže pancéřování, otevře

paluby. Způsobí dekomprese. Hotové, čau! Nebudu řešit pičoviny. Šup na prasáka svár. Drží? Drží! Fajn, další příčka.

Inspirativní představa. Začínám ignorovat nedostatky. Implantát vyhodnotí použité materiály. Zvýrazní nosníky, nalezne cejch námořní slitiny. Přímo primitivní stavba. Jako oplechovaná kostra. Typická vnitřní struktura, která neočekává přímé zásahy. Stejně, pokud něco pronikne hlavním pancířem, ubytovací paluby nebudou problémem. Tor'ke volila odlišnou filosofii. Razila teorii pevnosti. Proto snesla neuvěřitelné poškození a stále bojovala.

Protáhnu ruce. Potlačím nutkání spát. Pretoriáne, konec zahálky! Velice pomalu vstávám. Cítím jednotlivé svaly, jak protestují. Nestěžujte si! V bitvě bych se s vámi neštval. Prostě vyskočil na nohy a rovnou tasil zbraň. Říkám měknu!

Aby toho nebylo málo, o něco zakopnu. Ty debile, čum pod nohy! Mohla tam ležet mina, nebo něco cennějšího. Třeba gauss puška.

Fakt? Do čeho jsem právě šlápl? Jasně, že do gauss pušky! Blbče! Nezapomínej, je křehká. Zas ne tolik, plagr něco snese. Co tam dělá? Spatřím záblesk minulosti. Zbídačený pretorián, sotva co vstoupil, chaoticky shodil výbavu. Usnul dříve, než ulehl.

Obnovují řád sbíráním věcí. Rovnou provádím rutinní údržbu. Hladem sevřené útroby žádají doplnění sil. Musí počkat. Resetuji tělo pomalou rozcvičkou. Přitom prohledávám okolí.

Nejsem sám. Cítím stovky vědomí vzdálené sotva pár metrů. Sídlím v malém městečku. Samota je luxusem. Aha! Mám vzácnou jednomístnou kajutu. Vidíš, řadové posádce musí vystačit kasárny. Jen nejvyšší důstojnicí zaslouží soukromé ubytování. Běžně podobnou

místnost sdílí dvě osoby. Když fakt šetříte místem. Klidně tři na jednu postel. Však loď žije třísměnným provozem. Pryčnu máte jen na vymezený čas. Pro osobní věci stačí uzamykatelná bedna. Víc soukromí neexistuje. Chcete si dopřát s přítelkyní romantickou chvilku? Zalezte pod deku a neřešte přihlížející.

Protože existujete natlačení v konzervě. Takový je námořníkův život. Pohodlí je drahé. Konstruktéři upřednostňují větší palebnou silu.

Rukama narazím do stropu. Od podlahy dva metry šedesát. Tady mariňák těžko projde. Natož, třímetrový rodossan…

Kdo podobnou plechovku nazve domovem? Jen vojáci jako my, zvyklí přežívat uprostřed hnusu. Nevadí, znám vhodné způsoby, jak využit minimum. Cvičením třídím myšlenky. Vstřebávám Ordosovy lekce. Připomínám si strávený čas na Rodossu. Nedávno jsem byl dítětem. Dnes? Spatřím pretoriánskou šerpu. Pevně kopíruje stínskou zbroj.

Zrodilo se něco nového, zatím nepojmenovaného.

Už nestačí cejch stínů třetí generace.

Cviky prokrvené tělo zalije hřejivý pocit vyplaveného adrenalinu. Smývá únavu. Nedočkavě vyhlíží nadcházející bitvy. Svrbí mě ruka, touží uchopit meč. Kde je nejbližší garén? Daleko! Škoda! Byla by sranda! Smrt provokuji zákeřným smíchem.

Hej, nezapomínáš na někoho? Připomíná se zvědavý pramínek tmavě zelené aury. Sakra, kluku, sdílíš tělo s energetickou entitou. Jen jednou? Omyl! Vykoukne milion vlákének. Každý žije vlastní osobností.

Však počkejte. Připnu pouzdro. Tasím meč. Jak čepel letí vzduchem, drobně zavadí o strop. Pozor! Jeho slitina neodolá ostří. Nečekej varování v podobě skřípání. Plagr je jako laserová řezačka. Při doteku neprojeví slitování.

Přikrčením nohou zmenším svou siluetu, ale škrábanec nesmažu! Protože ostří těsně míjí strop. Plynule přecházím do meditačního sedu. Pochopitelně čelem ke dveřím. Meč pokládám před sebe. Rovným posedem vypnu hruď. Roztáhnu ruce dlaněmi vzhůru. Vzplane zelená hvězda. Tisíce světélek vyplní temnou místnost. Psionická energie zkoumá cizorodý svět šedivých stěn. Je mrtvý. Kam zmizely rostliny, nebo zvířata? I hmyz odešel. Nenabízí radost pravidelně sterilizované, pečlivě kontrolované prostředí. Páchne strojovou umělostí. Nachází jenom lidi.

Jsou primitivními spisy. Nemají pevnou vazbu. Šumění větru odkrývá stránky. Nemusím se snažit, natož složitě zaměřovat pohled. Bez pomoci zahlédnu nadepsaný text. Nelžu! Až tak moc hlasitě slyším jejich myšlenky.

Křičí do všech stran své každodenní starosti. Přes dvanáct set vědomí. Muži i ženy různého věku. Nejbližší stojí hned za dveřmi. Celá jednotka. Šest v energo zbrojích a šest oblečených do kevlaru. S těžkou výzbrojí dohlíží nad nechtěným hostem. Nechtějí nic riskovat. Dodržují pravidlo: Dobrý stín je mrtvý stín.

Vykouknu a naleznu čerstvé, odpočaté bojovníky. Protože pravidelně rotují. Po čtyřech hodinách. U třetí směny přijdou posily. Dvě záložní jednotky mariňáků. Aha, tehdy seberou odvahu, aby prošli dveřmi. Těmito! Ukážu před sebe. Možná bych měl rozsvítit

stropní lampy. Proč? Já vidím skvěle. Temnota není můj nepřítel. Vždyť si dělám vlastní světlo. Že jo, auro?

Šmejdí kolem, jako zvídavý turista žasne nad kdejakou prkotinou. Ramínko! Věšák! Stoleček! Zeď! No páni, hotový svět zázraků! Jsme si strašně podobní… *„Co říkáš na lidský svět? Líbí se ti? Porovnáváš ho s rodosským? Nebo přehlížíš rozdíly?“* oslovím energii.

Vyroste pramen, aby mi pohlédl do očí. Slučuje menší, tím se stává tlustějším. Vyčkává.

„Rozumíš mým otázkám? Jsme doma. Tady žijí lidé.“

Chvíli ustrne, jako by váhal, či překládal mou cizorodou hatmatilku. Mluvíme jiným jazykem. Zavlní se, pohyby připomínají dýchání. Je způsobeno čilým proplétáním vlákének. Některé viditelně nudím, proto utíkají. Jiné viditelně zajímám. Zachytím živou konverzaci. Telepatickou odvozeninu čvachtání, pískání, ťukání, zkrátka těžko identifikovatelnou směsici tónů.

„Asi rozumím. Chceš si povídat, ale neznáš vhodnou řeč.“

Tóny pokračují. Možná zkouší komunikační techniky. Co já vím? Třeba si pískají pro radost, nebo zpívají. Jak komunikovat s něčím podobným? Máme vůbec něco společného? Vždyť sdílíme symbiotické pouto.

No a? Tím může končit veškerá vazba. Existují druhy uvnitř větších tvorů. Nemyslím přímo parazity, ale něco na bázi střevní mikroflóry. Zabrzdím! Přece nemůžu porovnávat buňky s inteligentní entitou! Zacházím příliš hluboko ve filosofických otázkách. Bude lepší přijmout její existenci a doufat, že časem si porozumíme.

Metaforicky vytáhnu provaz. Pomocí Rotto řádu usměrním chaos. Aura poslouchá. Tvoří klubíčka okolo prstů. Jsme šťastní. Harmonicky souzníme. Perfektní… Čas nasadí vyšší rychlost. Blíží se příchod návštěvy. Myslí si, že je neočekávaná. Že mně probudí. Aby ne. Nemělo stačit osm hodin spánku. Anebo jinak dobíjím baterky? Třeba meditací jako rodossané?

Stíne, vykročil jsi mezi dva světy. Viď, pretoriáne!

Chodbou prochází humanoid. Jeho armádní boty buší do podlahy. Nosná deska roznáší vibrace. Sleduji putování jednotlivých vln, až splynou v nosné konstrukci. Dýchá! Nasaje studený vzduch, aby okysličil plíce a výdechem opustil nos. Vzdáleně mu měřím nádechovou frekvenci. Přes zeď vyhodnocuji jemné živočišné aspekty.

Pochopitelně, děkuji, cvičení Rotto, znásobilo mou citlivost. Znám směr chůze, rychlost i v myšlenkách přehrávající se rozhovor. Strašně primitivní stvoření. Není sám! Jde po boku menší a křehčí postavy. Zřejmě patří ženě.

Společně zastaví. Probíhají obvyklé formality. Jako salutování, předávání rozkazu. Utvoření obranné formace. Odmítá nabízenou pistoli. Zklamaný mariňák preventivně nabíjí čerstvý zásobník. Stoupá nervozita. Roste strach. Zachytím směsici nestíněných tónů. *„Teď se to fatálně posere! Jdeme za tím zmrdem! Snad nám ten pičus nečte myšlenky! Pokud jo? Něco zkus a vysypu do tebe celý nábojový buben!“*

Rodossané znali ticho. Veřejně nekomunikovali. Tihle jsou přečtenými knihami. Oprava, bulvárními časopisy. Knihy bývají zajímavé a poutavé.

Souběžně se zvedající hlavní letí povelem vyburcovaná bojová rukavice. Směřuje k zámku dveří. Dotek! Zazní decentní cvakání elektronického mechanizmu. Elektromotory poháněná ozubená kola stáhnou zamykací vzpěry. Dveře plní dvě funkce. Kromě zřejmé, jsou i hermetickým uzávěrem pro případ narušení trupu.

Povolí přiléhající plochy. Za skřípání pantů napřed nakoukne hlaveň pušky. Mariňák nepotřebuje světlo. Vnitřní senzory vedou automatické zaměřování. Má problém, stínská zbroj nevyzařuje teplo. Ale chlapče, to bys musel mít nasazenou masku.

Poklidně zavřu oči. Neřeším, že na mě míří zbraň. Šetřím oči. Chodbou proniká oslňující svit. Aby toho nebylo málo, mariňák zapne externí lampy. Jsem v záři reflektorů.

„To by stačilo!“ zařve dominantní hlas.

„Pane, dbám na vaše bezpečí.“

„Nařizuji vám sklopit zbraň a ustoupit!“

„Rozkaz, pane!“ první slovo provází slyšitelné nechutenství.

„Marku?“

„Jacobe?“ přátelským tónem vracím oslovení.

„Proč máš zhasnuto a zavřené oči?“

Protože mi nějaký pitomec v energo zbrojí svítí do tváře vojenskou lampou. Ale nahlas řeknu slušnější verzi: „Meditací odpočívám.“

„Aha. Vojáku, přestaňte na něj svítit!“

„Pane, stíny je dobré zřetelně vidět!“

„Máte něco s ušima? Jste hluchý? Ve vašem zájmu očekávám, že mi dáte za pravdu. Protože neuposlechnutí rozkazu nebudu tolerovat!“

„Pane, omlouvám se. Má helma měla drobnou závadu. Už vás zřetelně slyším!“

„Běžte si ji ven opravit!“

„Provedu, pane!“ opouští příčku.

„Smím vstoupit?“

„Nerozumím. Odkdy dozorce žádá po vězni svolení k prohlídce cely?“ Odměním Jacoba upřeným pohledem.

„Jak to mám vědět?“ pokrčí rameny, „Nesloužím na vězeňské lodi. Ani kapitán nesmí bez dovolení vpadnout do hostovy kajuty.“

„Aby mu nasadil pouta?“

„Proto máš připravený meč? Marku! Vzpamatuj se! Dávám ti své slovo, jsi hostem!“

„Překvapivé! Můžeš vejít. Udělej mi laskavost. Marek bylo Bruckem přidělené jméno. Smrdí falší a životem v okovech. Prosím, používej mé rodné, matkou darované. Ahoj, jmenuji se Ronald Wright.“ Vstanu, nabídnu ruku.

„Rád tě poznávám,“ pevně stiskne. „Když už jsme u toho představování…“ Za Jacobovými zády projde drobná žena. „Seznam se s hlavní lodní lékařkou Lindou White.“ Doktorský plášť zakrývá postavu průměrného vzrůstu. Krátce střižené hnědé vlasy zdůrazňují, jakým luxusem jsou nespoutaně dlouhé. Ve světě plném problémů nestojí za starostí s údržbou. Rodilé Selisanky považují svůj bujný účes za odznak vysokého postavení. Běžné vrstvy, či starší dámy zvolí

levnější variantu, zástřih. Má to i symbolický význam. Stručně dávají najevo své životní vyzrání. Prostě mají přednější záliby než marnivý vzhled, třeba kariéru.

Odhadem jí táhne k padesáti. Základním nalíčením zakrývá nejvýraznější nedostatky. Bílý kufřík se znakem lékařského kříže odvádí pozornost od kapes zaplněných diagnostickými přístroji. Profesionálním pohledem vyhodnotí pacienta. Nečeká, ihned spustí.

„Co jste to právě předváděl? Odkud pramení ono záhadné zelené světlo? Jsem zvědavá," záludně mrkne.

„Vidím, jdete rovnou na věc. Cvičení Rotto. Posiluji své ovládání psionické energie," odpovídám.

„Psionického čeho? Nesmysl! Žádná podobná energie neexistuje! To, čemu slangově říkáme psionická síla, je pěvně daným biologickým procesem. Laicky řečeno: Vaše DNA obsahuje telepatický gen. Ten nastartoval specifický mechanizmus, jenž reprodukuje určité genetické abnormality. Díky tomu umíte číst myšlenky a kdoví co ještě. Pochopitelně, každá činnost vyvolává reakce, které něco produkují. To, končí ve vaší krvi. Proto umíme změřit takzvanou hladinu psioniky. Závěr musí být prostý. Nějakým externím zdrojem si zeleně svítíte. Čím?"

„Tím!" v dlani vzplane plamínek.

„Máte modifikovanou zbroj pro pohyb ve vakuu? Sledujeme směrovou trysku?"

„Omyl, energii života."

„Každá energie něčím proudí. Kde ukrýváte vodič?"

„Ve svém těle."

„Aha, extérní implantát! Sdílí zdroj s očním?“

„Ne, sdílí můj vlastní.“

Jacob mlčky těká pohledem. Sotva chápe, o čem mluvíme.

„Vy máte v sobě biologickou baterii? Na jaké bázi pracuje? Snad ne atomový pohon.“

„Já jsem generátorem. Svou životní silou napájím auru.“

„Opravdu? Vy věříte ve smyšlené pohádky?“ udeří viditelně zmatená doktorka.

„Hledáte vědecké vysvětlení, přitom vám chybí základní znalosti.“

„No dovolte? Jsem diplomovaná doktorka! A medicínu praktikuji třicet let! Vím, o čem mluvím! Vaše argumenty jsou směšně povrchní.“

„Souhlasím, nejsem vědec. Nýbrž prostý voják. Asi neumím vysvětlit do hloubky principy. Zavolejte rodossany. Oni na psionice vystavěli celou civilizaci.“

„Stačí!“ zasáhne Jacob uprostřed doktorčina nádechu. „Vedle vás si připadám jako idiot. Jde mi hlava kolem. Přiznávám, též nerozumím, kde se bere Ronaldova záře, ale nějak ji přijímám. Tuhle diskuzi si nechte do jídelny. Počkat, spíš laboratoře, tam tomu snad někdo porozumí.“

„Dobré rozhodnutí. Přejdeme k faktům? Mluvení nahlas je velice nepříjemnou záležitostí. Jsem zvyklý používat telepatii. Bylo fajn po dlouhé době slyšet můj tón, ale…“

„Ronalde, máš smůlu. Tady s telepatií neuspěješ. Teď já žádám o laskavost. Mluv nahlas!“

„Co nadělám?“ Vzdychnu.

„Mohu provést prohlídku?“ Linda položí kufřík na stolek. Otevřením odhalí pokročilou armádní lékárničku.

„Směle do toho!“ pobízí Jacob.

„Pane Wrighte, nemějte obavy. Dodržuji základní procedury. Totiž, armádní předpisy hovoří jasně. Každý, kdo vstoupí do neznámého prostředí je povinen projít vyšetřením. Když odmítne, či není schopen, setrvá v karanténě. Jste posledním netestovaným z výsadku. Ověřím si riziko kontaminace.“

„Hlavní lékařka nechodí za jednotlivými pacienty.“

„Správně, poděkujte kapitánovi, naléhal, ať vás nechám prospat.“

„Doktorko, buďte upřímná. Ronald není běžným jedincem. Chtěla jste si osobně prohlédnout stína a získat nová data. Vidíš? Odkrývám karty. Nemusel bych. Jenže nehodlám hrát žádné zastírací hry jako Bruck. Docela nedávno jsi byl fajn kluk. Snad někde v tobě zůstal.“

„Jacobe… my dva…“

„Promluvíme si. Za chvíli. Prosím, vyhov Lindě.“

„Dobrá, jsem vám k službám.“

„Sundejte si zbroj. Potřebuje dekontaminovat.“

Zbystřím! Mám shodit svou druhou kůži? Tady? Veřejně?

„Nějaký problém?“

„Ehm…“ víc neřeknu.

„Vy se stydíte? Nenosíte spodní prádlo? Nevadí. No ták! Jsem profesionálka. Nejste prvním pěkným urostlým klukem, kterého uvidím nahého.“

„Mám odejít?“

„Já nepodléhám studu. Jenže… Zaprvé, všechny mé instinkty křičí, ať si nechám zbroj. Zadruhé i můj pretoriánský výcvik hovoří jasně. Třetí, nejpalčivější… Já ji nesundal téměř tři týdny! Jako slupka je mou součástí. Možná dávno srostla. Nevím, jak pod ní vypadám…“ vynuceným smíchem mírním trapnou situaci.

„Nechutné! Jste cítit!“ Doktorka znechuceně ustoupí.

„Pravý voják! Můj osobní rekord bylo dvacet sedm dní v energo zbroji.“ Vzpomíná Jacob. „Zřizovali jsme tajnou základnu na neobyvatelném asteroidu. Samá automatika, žádné systémy podpory života. Jen my, materiál a hloubení tunelu. Totální peklo! Proto ti rozumím. Sundávat po té době zbroj bylo příšerně nepříjemným zážitkem. Byla mou součástí, ochrannou vrstvou, která zajišťovala přežití. Každé poškození mohlo přinášet smrt. Děsilo mě přejít zpátky na tenký oděv. Chceš radu? Zvykneš si! A neboj, nějak ji sloupneš. Pomůžu, když bude nutné,“ přidá přátelské plácnutí.

„Lehce řekne, těžko udělá.“

„Zatni zuby!“ povzbuzuje.

„Zatínám…“ Začínám nejsnazším, šerpou. Pálivá bolest provází sundávání rukavic. Elastické vrstvy dokonale přilnuly ke kůži. Pot nahradil lepidlo. Sakra, strhávám i chloupky.

Další část? Ignoruji vnitřní pocity. Opakuji si dokola poučku: Je to jen dodatečná umělá kůže, žádný kritický důležitý organ. Prostý doplněk. Neumřu, když zmizí. Marně, nemizí nepříjemný pocit. Potlačím nepohodlí, nevím jak, ale nějak pomalu odlepuji matnou hmotu, stínskou zbroj.

„Neuvěřitelné. Znám specifika stínských kombinéz. Jsou navrženy k dlouhodobému nošení, jenže tohle by se dít nemělo!“

„Bitva si vybrala daň,“ prohodím.

„S takovou tu budeme celý den. Pomůžu!“ Jacob přidává ruku k dílu.

„Bacha, kdybys měl volit mezi zbrojí a mnou. Zachraň zbroj!“

„Blázníš? Seženeme druhou!“

„Fakt? Vy jste ukradli imperiální zásoby? Svobodní nevozí unikátní hi-tech, mnohdy prototypovou výstroj.“ Pozorně si prohlédnu kapitánské frčky, zaujme mě uniklý detail. Insignie čtvrté flotily. „Jacobe, pro koho pracuješ? Nemáš standartní znak. Čtvrtá flotila byla zničena.“

„Myslíš tu starou? Souhlasí, před deseti lety ji Impérium totálně vyhladilo.“

„A? Vy jste ji znovu založili?“

„Proč by ne? Má hezkou standartu. Hele nepředbíhej! Zodpovím otázky, ale napřed. Teď to škubne!“

„Au…“ Právě mi něco podobného navoskovanému depilátoru strhlo znak puberty. Ochlupení hrudi.

„Nebudu vás zbytečně trápit. Stačí mi do pasu.“ Doktorka přijímá vhodný kompromis. Okamžitě jedná. Nasadí si rukavice a vytáhne přístroje. „Nastavte levou ruku. Potřebuji vzorek vaší krve.“ Neodporuji. Červená ampulka putuje k rozboru. Mezitím zkoumá mé detaily. „Úžasná muskulatura. Perfektně vyrýsovaná ramena, famózní břišní svalstvo. Objemem nepřekonáte mariňáka, ale výdrží nezklamete.“

„Doktorko?“ znejistí Jacob.

„Nehledejte žádné dvojsmysly. Pouze pacientovi zvedám sebevědomí, zároveň odbourávám počáteční stydlivost. Vy jste vůbec nebojoval?“

„Naopak. Skoro pořád.“

„Nevidím jizvy, natož stopy po předchozích zraněních. Pominu-li extrémně světlou barvu pokožky, téměř křídově bílou. Mimochodem, opalování vám nic neříká, že ano? Jste dokonale zdravý!“ hmatem prozkoumá kosti, hledá zlomeniny, vnitřní krvácení. „Nic! Perfektní učebnicový příklad lidské anatomie. Zaměří oční implantát. To nedává smysl! Oko bylo vychýlené, vedlejší efekt vložení implantátů. Podle předchozích vyšetření jste někdo úplně jiný. Prakticky znovu zrozený. Koukněte!“ Ukáže Jacobovi starý snímek z dob před Aresem a aktuální.

„Ronalde, nechceš nám něco říct?“

„Chci… Za upřímnost si zasloužíš znát pravdu. Na Aresu mně garénové roztrhali. Byl jsem jen nekompletní torzo. Sekundu od smrti! Vždyť mi chyběly základní orgány… Ale rodossané ošálili smrt. Zastavili nevyhnutelné a dali mě do genetické kóje.“

„Fíha!“ pískne si Elisa. „Drahá léčba! Plavete v bio-gelu. Nově vám dorůstají orgány, končetiny, včetně kostí. Hojí se hluboké rány. Protilátkový mix podchytí sebesilnější virus. Zkrátka, procházíte totálním uzdravením. Ani tým dvaceti doktorů nesvede, co genetická kóje. Proto strávený den vychází na cca pět miliónů kreditů. Kromě ceny odrazuje i částečná nejistota. Pořád se jedná o poměrně

experimentální technologii. Občas dochází k chybám. Jistým abnormalitám… Které vy nemáte!“

„Ordos ji nazval tupým strojem. Stačí zadat parametry, systém zajistí výsledek.“

Vykulí oči, „Zmiňujete rodosskou variantu?“ Polkne. „Výsledek hovoří za vše. Z medicínské stránky jsme tisíce let pozadu!“ Pípání ukončí krevní rozbor. Panel vypíše výsledky. Lindě se zatají dech.

„Poslouchám! Je infekční, přenáší nějaký nebezpečný toxin?“

„Ne! Říkejte mu chodící protilátka!“ Nechápavě zamává rukou. „Fantasticky čistý! Jeho imunitní systém zaslouží pečlivé studium. Civím, s jakou precizností řeší problémy. Podle mě ani není člověkem. Vidíte?“ vyzdvihne mou DNA šroubovici.

„Co mám vidět?“

„Odchylky! Umělé úpravy! Abnormality! Kde se vzaly? Jak pracují? K čemu jsou? Nerozumím!“

„Nejste genetická specialista,“ nabídnu možné vysvětlení.

„Trefa! Podle Bruckových záznamů si Impérium stíny upravovalo podle svých potřeb. Ale takhle extrémně překopat lidský genom… Třeba najdu vysvětlení u hladiny psioniky…“ Dlouhým mlčením vyhodnocuje čísla. „Pane Wrighte, položím vám hloupou otázku, ale bude myšlena naprosto vážně. Připraven?“ Přikývnu. „Jste živý?“

„Doktorko?“ zaváhá Jacob.

„Vy máte být mrtvý! Na to nemám ani stupnici! Laicky řečeno, pokud má běžný člověk třeba hladinu úrovně pět a nemá telepatické schopnosti. Stín ji mívá okolo dvaceti, až třiceti. U vyšších dochází ke

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Poslední stín*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.